

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

Ann Leary

Ora de aur

Traducere din engleză și note de
IRINA BOJIN

HUMANITAS
fiction

Redactor: Raluca Popescu
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Ioana Vilcu
DTP: Corina Roncea, Carmen Petrescu

Tipărit la Paper Print – Brăila

ANN LEARY

THE GOOD HOUSE

Copyright © 2012 by Ann Leary

All rights reserved.

„I Knew a Woman“, copyright © 1945 by Theodore Roethke, from *Collected Poems of Theodore Roethke* by Theodore Roethke. Used by permission of Doubleday, a division of Random House, Inc. Any third-party use of this material, outside of this publication, is prohibited. Interested parties must apply directly to Random House, Inc., for permission.

© HUMANITAS FICTION, 2015, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LEARY, ANN

Ora de aur / Ann Leary; trad.: Irina Bojin. – București: Humanitas Fiction, 2015

ISBN 978-973-689-956-0

I. Bojin, Irina (trad.)

821.111-31=135.1

EDITURA HUMANITAS FICTION

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021 408 83 50, fax 021 408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 0372 743 382, 0723 684 194

Lui Denis

Unu

Pot să străbat camerele unei case și să știu despre cei care locuiesc acolo mai multe decât ar afla un psihiatru după un an de ședințe. Chiar îmi aduc aminte că am glumit pe tema asta cu Peter Newbold, psihiatrul care a închiriat un cabinet la etajul de deasupra.

— Când mai vine un pacient nou, i-am propus, am să mă furișez în casa lui ca să o cercetez. Cât iei tu notițe despre viața lui, vise, obsesii și ce-o mai fi, eu mă urc în pod cu o lanternă, deschid dulapurile și arunc un ochi în dormitoare. După aia vedem ce-a aflat fiecare și ai să te convingi că eu am înțeles mai bine cum stă respectivul cu capul, garantat.

Sigur că îl luam peste picior, dar eu vând case de pe vremea când el era în școala primară și pun pariu că am dreptate.

Îmi plac casele în care se vede că stă cineva. Uzura e un semn de sănătate. O casă devenită impersonală de prea multă ordine mă face să mă gândesc la neînțelegerile dintre soți în aceeași măsură ca o casă în care domnește dezordinea. Băutori înrăiți, colecționari împătimiți, mâncăi, drogați, perversi, fustangii, depresivi, ăștia și câți alții, îi ghicesc pe toți doar dacă mă uit la cum arată casele lor. Oricâte lumânările cu parfum de vanilie ar aprinde, tot se simte mirosul stătut de băutură și țigări. Duhoarea de animal încă mai iese din dușumele, chiar dacă pisica și odraslele ei au fost duse de acolo cu multe luni în urmă. Dormitorul matrimonial a rămas *al lui*, în timp ce

lucrurile s-au îngrămădit în camera de oaspeți, devenită *a ei*... ați prins ideea.

Nu e nevoie să intru într-o locuință ca să-mi dau seama despre ce e vorba. De obicei ajunge să mă uit la fațadă ca să-mi fac o părere. Reședința McAllister e un foarte bun exemplu. Ca să fiu cinstită, mi-ar plăcea să pot pune cap la cap părerea mea inițială despre Rebecca McAllister cu observațiile lui Peter. Una la mână, că e cu nervii la pământ. Într-o dimineață, spre sfârșitul lui mai, am trecut cu mașina pe lângă casa soților McAllister, la puțină vreme după ce se mutaseră acolo. Ceața din zori nu se risipise încă, dar Rebecca era afară: sădea plante anuale de-a lungul aleii din grădină. Nu era nici măcar șapte, dar se vedea limpede că lucra de vreo două ore bune. Avea pe ea o cămașă de noapte albă, subțire, udă de transpirație și murdară de pământ. Mașinile începuseră deja să circule, însă Rebecca era atât de preocupată de ceea ce făcea, că nu-i dăduse prin cap să-și pună niște haine mai potrivite – cel puțin așa s-ar fi zis.

Am oprit, am dat jos geamul și am salutat-o. Am trăncănit câteva minute despre vreme, despre cum s-au acomodat copiii la noua școală, dar, chiar în timp ce vorbeam, simțeam un fel de tristețe în gesturile Rebeccăi, un fel de jale, ca și cum fiecare plântuță era îngropată într-un mic mormânt. Iar când te gândești că planta sporul casei, flori de un roșu viu... Întotdeauna am fost de părere că trebuie să fii disperat ca să pui flori în culori țipătoare în fața casei. Mi-am luat la revedere, iar când am aruncat o privire înapoi prin oglinda retrovizoare șirul de flori mi-a părut a fi o dâră subțire de sânge ducând din casă până la locul unde era ea îngenucheată.

— I-am spus că plantez eu florile, dar îi place să le pună singură, mi-a povestit Linda Barlow, cea care se îngrijea de grădina soților McAllister, când ne-am întâlnit la poștă ceva mai târziu. Cred că-i e cam urât în casa aia. Pe bărbatu-său aproape că nu-l vezi.

Linda știa că eu le vândusem casa și parcă ar fi vrut să spună că nu mă ocupasem îndeajuns de felul în care se adaptaseră soții McAllister, cea mai recentă achiziție a orașului Wendover.

„Minunații soți McAllister“ cum îi plăcea lui Wendy Heatherton să le spună. De fapt, Wendy Heatherton și cu mine intermediaserăm împreună vânzarea. Eu îl știam pe vânzător, Wendy, care lucra la Sotheby's, îi adusese pe minunații soți McAllister.

— E nevoie de timp, am zis.

— Probabil, mi-a răspuns ea.

— Wendy Heatherton dă o petrecere săptămâna viitoare.

E un prilej să cunoască oameni simpatici.

— Mda, oameni simpatici, oameni bine, a râs Linda. Te duci?

— N-am încotro, am zis răsfoind corespondența primită.

Majoritatea erau facturi. Facturi și prostii.

— Ți-e greu să mergi la petreceri? Adică... acum? m-a întrebat Linda cu voce blândă, atingându-mi încheietura mâinii.

— Cum adică acum? m-am răstit la ea.

— Nu... lasă, Hildy, s-a bâlbâit ea.

— Atunci, noapte bună, Linda, i-am urat și m-am întors cu spatele ca să nu vadă că mă înroșisem la față.

Ei, spuneți! Linda Barlow să-și facă griji pentru mine, cum că mi-ar fi greu să merg la petreceri. Pe ea, săraca, n-o mai văzusem la petreceri de când eram la liceu.

Și îi era milă de Rebecca McAllister, auzi. Rebecca era măritată cu unul dintre cei mai bogați oameni din Noua Anglie, avea doi copii superbi și locuia pe moșia care aparținuse odată judecătorului Raymond Barlow, unchiul Lindei. Ea însăși crescuse în casa aceea uriașă, de unde aveai o priveliște grandioasă asupra portului și a insulelor, dar, cum se întâmplă, familia sărăcise, proprietatea fusese scoasă la vânzare în câteva rânduri, iar Linda locuia acum într-un apartament situat deasupra farmaciei din Wendover Crossing. Rebeca o plătea pe Linda ca să aibă grijă de plantele care creșteau în grădină – bujori carnoși, trandafiri înmiresmați, tufe de liliac și caprifoi, straturi colorate de crini, narcise și stânjenei – și pe care tocmai bunica ei le plantase cu peste o jumătate de secol în urmă.

Așa că, dacă era ridicol să-și facă griji pentru mine, atunci să-i fie milă de Rebecca era de-a dreptul absurd. Arăt case

multor oameni importanți – politicieni, doctori, avocați, ba chiar și câte unei celebrități – însă când am văzut-o prima oară pe Rebecca, în ziua în care i-am arătat vila Barlow, am rămas cu gura căscată, trebuie să recunosc. Mi-a venit în minte un vers dintr-o poezie pe care o repetasem cu una din fetele mele, pentru la școală.

„Am cunoscut o femeie, frumoasă din cap până-n picioare.“

La vremea aia Rebecca trebuie să fi avut treizeci sau treizeci și unu de ani. Îl căutasem pe Brian McAllister pe Google înainte să le arăt casa și mă așteptam să întâlnesc o femeie mai în vârstă. Lumea o zice că e tatăl ei, m-am gândit, numai că pe fața ei se citea un fel de înțelepciune și puterea de a-i înțelege pe alții; avea o expresie senină, așa cum nu au decât femeile ai căror copii au ajuns la vârsta adultă. Rebecca e brunetă, cu părul aproape negru, și, cu toate că în dimineața aceea și-l strânsese la repezeală într-o coadă de cal și îl legase cu un batic viu colorat, îți dădea seama că, atunci când îl lăsa liber, era lung și ondulat. Mi-a strâns mâna și mi-a zâmbit. E una dintre femeile care zâmbesc mai degrabă din ochi, iar ochii îi băteau când în cenușiu, când în verde. Cred că din cauza luminii.

Era un pic cam slabă, dar ea e mică de statură și, în orice caz, nu atât de uscățivă cum părea mai târziu. Era minionă, era frumoasă. „Se mișca în cercuri și cercurile se mișcau la rândul lor.“ E un vers din aceeași poezie, numele poetului nu-l mai țin minte, dar ea avea într-adevăr o grație înăscută; alături de ea te simțeai muma-pădurii. Eu nu sunt grasă, dar nu mi-ar strica să slăbesc câteva kilograme. Wendy Heatherton e zveltă, însă ea a făcut tot felul de operații estetice și liposucții. Nu știu pe cine credea că duce de nas când pretindea că s-a operat de bilă acum câțiva ani.

Tot orașul știe că soții McAllister au băgat o avere în renovarea vechii reședințe Barlow și că lucrările au durat un an întreg. Pentru cei care nu-l cunosc, Brian McAllister e printre cei care

1 „I knew a Woman“, de Theodore Roethke.

au pus bazele unuia dintre cele mai mari fonduri de investiții din lume – R. E. Kevin. Crescuse în South Boston, într-o clădire modestă cu două etaje, în apartamentul de la parter, alături de patru frați și o soră, și ajunsese miliardar înainte să împlinească cincizeci de ani. Dacă s-ar fi însurat cu altcineva, probabil că ar fi locuit într-un conac din Wellesley sau Weston și ar fi avut o armată de servitori, dar se însurase cu Rebecca, iar ei, fiindcă crescuse într-o casă cu servitori și nu avusese parte de afecțiunea părintească, îi plăcea să facă multe lucruri cu mâinile ei.

Cum de știu atâtea despre soții McAllister? Nu le-am aflat doar privind-le casa. Sunt la curent cam cu tot ce se petrece în oraș. Mai devreme sau mai târziu prind de veste. Sunt orășeancă get-beget, stră-strănepoată de rangul al optulea a lui Sarah Good, una dintre vrăjitoarele judecate și spânzurate în Salem. Clienții mei se dau în vânt după astfel de amănunte, pe care le arunc ca din întâmplare în conversație. Cum ar fi faptul că mă trag dintr-o vrăjitoare care, ironie a sorții, purta încântătorul nume de Goodwife¹ Good. (Da, de fiecare dată râd împreună cu ei când exclamă „A, bună, bună, ha, ha“ ca și cum până atunci nu mi-ar fi dat prin minte.) Sau faptul că familia mea locuiește în Salem și aici, în Wendover, Massachusetts, de pe la 1600.

Soțul meu, Scott, zicea că aș fi fost și eu spânzurată ca celelalte vrăjitoare dacă aș fi trăit în vremurile alea. Poate nu vă vine să credeți, dar el era convins că-mi face un compliment și adevărul e că mi se cam potrivește, mai ales acum, când am intrat în partea neplăcută a vârstei de mijloc. Despre numele meu de botez, Hilda, copiii au spus întotdeauna că sună a nume de vrăjitoare, însă cunoscuții îmi spun Hildy. Locuiesc singură; fetele au crescut, iar soțul meu nu mai e soțul meu. Vorbesc cu animalele. Îmi închipui că asta a dat de gândit. Și mai sunt unii care cred că am puterea de a intui, de a-i citi pe ceilalți, lucru neadevărat. Pur și simplu știu câteva șmecherii. Mă pricep la

1 Gospodină (engl.).

oameni, cum s-ar zice și, așa cum am mai spus, știu cam fiecare cu ce se ocupă.

De fapt, îmi și propun să aflu cu ce se ocupă ceilalți. Sunt agent imobiliar de prima mână într-un oraș care trăiește din vânzarea antichităților și din tranzacții imobiliare. Înainte aici se construiau vapoare și se pescuiau scoici, numai că ultimul șantier naval din Wendover s-a închis acum mai bine de treizeci de ani. În momentul de față, cei care nu trăiesc din banii proveniți din fonduri de investiții, renovează sau vând la prețuri piperate proprietățile de pe țărm celor care trăiesc din acești bani. Încă mai poți pescui scoici la reflux – Getchell's Cove e un loc bun –, dar nu mai poți trăi din pescuit. Până și scoicile de la taverna Clem's Famous Fried Clams¹ sunt turnate în cazanele înnegrite de uleiul încins din pungi congelate, aduse din Noua Scoție. Da, cel mai bun mod de a face bani aici e din tranzacții imobiliare, din vânzarea, administrarea, renovarea și întreținerea neprețuitelor loturi de pe coastă, unde pe vremuri se întindeau mlaștini și ferme și pe care *Boston Magazine* le-a numit de curând „țărmul de aur al Coastei de Nord“.

Boston Magazine e proprietatea lui Brian McAllister. În ziua când ne-am cunoscut, după ce l-am dus să vadă viitoarea lui casă, a arătat cu degetul spre o revistă împăturită, aflată pe scaunul de lângă mine în mașină, și a zis:

— Hei, asta e revista mea, Hildy.

— Da? Atunci ia-o. Am și eu una, trebuie că e pe aici.

— Nu, a râs Brian. E proprietatea mea. *Boston Mag*. Eu sunt editorul. Am cumpărat-o anul trecut împreună cu un prieten.

„Ce mare șmecher ești“, am zis în gândul meu. „Cine mai e ca tine?“

Nu-i pot înghiți pe bogătași. Recunosc, nici mie nu-mi merge rău, dar pe ceilalți bogătași îi urăsc.

— E una dintre revistele mele preferate, i-am spus.

¹ Vestitele scoici prăjite ale lui Clem.

La urma urmei, îi arătam o casă de două milioane de dolari, pe care știam că nevastă-sa, în mintea ei, o și curățase până la zidărie și o renovase; în cele câteva zile de când o văzuse, o și vopsise în gândul ei, o mobilase, îi instalase țevăraia și trăsese firele electrice, ba chiar montase și candelabre de efect.

— Sunt sigur că ți-am putea oferi un preț special pentru publicitate în paginile cu imobiliare, dacă vrei, a zis Brian.

— Ar fi grozav, Brian, mulțumesc, am răspuns.

Parcă nu-mi mai era chiar atât de antipatic.